

Sygn. akt III AUa 134/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Michał Bober SSA Lucyna Ramlo
Protokolant:	stażysta Anita Musijowska

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2016 r. w Gdańsku

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji T. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 września 2015 r.,
sygn. akt VII U 748/15

oddala apelację.

SSA Lucyna Ramlo SSA Maciej Piankowski SSA Michał Bober

Sygn. akt III AUa 134/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 marca 2015 roku ZUS dokonał waloryzacji pobieranego przez T. S. świadczenia poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonej na dzień 28.02.2015 r. przez wskaźnik waloryzacji obowiązujący na tę datę, to jest 100, 68%, dając 1809,87 zł. Jako że kwota podwyżki waloryzacji jest niższa niż 36 zł, wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2015 roku, to jest kwoty 1.797,65 złotych, kwoty waloryzacji 36 zł. W następstwie powyższego, emerytura po waloryzacji od 1 marca 2015 roku wyniosła 1.833,65 zł.

Wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji, podnosząc, że podstawa wymiaru emerytury jest zaniżona oraz wnosząc o naliczenie całości świadczeń do podstawy emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, iż ubezpieczony nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów.

Wyrokiem z dnia 29.09.2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie, Sąd Okręgowy wskazał, iż na rozprawie wnioskodawca podniósł, że nie zgadza się z podstawą wymiaru świadczenia i wniósł o ponowne przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia przez ZUS. Dlatego też w tej części roszczenie wnioskodawcy Sąd przekazał do ZUS-u celem rozpoznania.

Natomiast odwołanie od decyzji dotyczącej waloryzacji świadczenia, od decyzji z dnia 2 marca 2015 roku, Sąd oddalił odwołanie, ponieważ ono jest bezzasadne. Waloryzacja została przeprowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami, to jest na podstawie art. 88 i art. 89 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ustawy z dnia 23.10.2014 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz innych ustaw. Biorąc pod uwagę te przepisy i materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie, Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie materiału dowodowego. Ubezpieczony wskazał, iż podstawa wymiaru renty inwalidzkiej stanowi kwota 46.091 zł i jest to prawo nabyte. Wskazał, iż na podstawie przepisów kodeksu pracy do podstawy wymiaru emerytury dolicza się również kwoty przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy.

Skarżący podniósł, że w dniu 29.09.2015 r. jako strona został pozbawiony możliwości obrony swych praw. Nie doliczono mu zasiłku w kwocie 55.200 zł, a urzędnicy ZUS nie potrafią liczyć. Dokument z dnia 13.04.2015 r. wystawiony przez J. G. wymaga weryfikacji, gdyż to poświadczenie nieprawdy. Apelujący podniósł również, że przysługuje mu świadczenie z ubezpieczenia wypadkowego tytułem wypadku, jakiemu uległ w dniu 07.09.1986 r.

Do apelacji ubezpieczony załączył pismo organu rentowego z dnia 29.12.2014 r., pismo Inspektora Pracy, pismo Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, kartę informacyjną leczenia szpitalnego, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, artykuł dotyczący wypadków przy pracy, odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 maja 2009 r., decyzja przyznająca rentę inwalidzką, odpis decyzji z dnia 02.03.2015 r. odpis odpowiedzi na odwołanie oraz odpis wyroku z dnia 29.09.2015 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleciem bądź zmianą zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem niniejszej sprawy była wysokość zwaloryzowanego świadczenia emerytalnego wnioskodawcy T. S..

Wstępnie wyjaśnić trzeba, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13.05.1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601 oraz w uzasadnieniu wyroku z 02.10.2008 r., I UK 88/08, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 100, a nadto w wyroku z 06.09.2000 r. II UKN 685/99). Wobec powyższego, skoro zaskarżona przez ubezpieczonego decyzja dotyczyła waloryzacji emerytury wnioskodawcy, przedmiotem rozpoznania Sądu było ustalenie, czy waloryzacja ta dokonana została prawidłowo.

Zgodnie z treścią art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015, poz. 748 j.t., dalej ustawa emerytalna), emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca.

Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji (ust. 2). Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację (ust. 3). Waloryzacja obejmuje emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji (ust. 4).

Art. 89 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, iż wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym.

Wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 1, jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów (ust. 2).

Zwiększenie o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, jest przedmiotem corocznych negocjacji, w ramach Rady Dialogu Społecznego, przeprowadzanych w czerwcu, w roku poprzedzającym waloryzację (ust. 3).

Jeżeli Rada Dialogu Społecznego w terminie 14 dni od dnia przedstawienia przez stronę rządową partnerom społecznym informacji o prognozowanych wielkościach makroekonomicznych, w tym o wielkości wskaźnika inflacji, stanowiących podstawę do opracowania projektu ustawy budżetowej na rok następny, uzgodni, w drodze uchwały, wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3, wysokość tego zwiększenia podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w drodze komunikatu ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego (ust. 4).

Jeżeli nie nastąpi uzgodnienie stanowiska Rady Dialogu Społecznego w trybie określonym w ust. 3 i 4, Rada Ministrów określi w terminie 21 dni od dnia zakończenia negocjacji, w drodze rozporządzenia, wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę informacje o prognozowanych wielkościach makroekonomicznych, w tym wielkość wskaźnika inflacji, stanowiących podstawę do opracowania projektu ustawy budżetowej na rok następny (ust. 5).

Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza w drodze komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w terminie 3 dni roboczych od dnia ogłoszenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego komunikatu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 pkt 1 i 2, wskaźnik waloryzacji, biorąc pod uwagę wskaźniki, o których mowa w ust. 1 i 2, jak również wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3. (ust. 6).

W komunikacie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 lutego 2015r. (MP z 2015 poz. 176) wskaźnik waloryzacji ustalono na 100,68%. Zgodnie zaś z art. 6. ustawy z 23 października 2014r o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS w 2015 r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na podwyższeniu kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2015 r., wskaźnikiem waloryzacji, ustalonym zgodnie z art. 89 ustawy, o której mowa w art. 1, nie mniej niż o kwotę 36 zł.

Jak wynika z zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji z dnia 2 marca 2015 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury wnioskodawcy, podwyższając kwotę świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2015 r., tj. 1797,65 zł przez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 100,68 zł, co dało kwotę 1809,87 zł. Ponieważ kwota podwyżki wynosiłaby wówczas mniej niż 36 zł, do ustalonej na dzień 28 lutego 2015 r. kwoty emerytury organ rentowy dodał kwotę 36 zł. Ustalona w powyższy sposób emerytura po waloryzacji od dnia 1 marca 2015 r. wyniosła 1833,65 zł.

Zaznaczyć należy, iż kwota świadczenia, jakie zwaloryzowane zostało według opisanych wyżej zasad, to wysokość emerytury przysługującej wnioskodawcy na dzień 28 lutego 2014 r., ustalona prawomocną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 marca 2014 r. Metoda waloryzacji dokonanej przez pozwanego odpowiadała zaś zasadom określonym przez przytoczone wyżej przepisy regulujące waloryzację świadczeń emerytalnych. W związku

z powyższym, należało podzielić ocenę Sądu Okręgowego, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał waloryzacji w sposób prawidłowy.

Odnosząc się do apelacji wnioskodawcy, wskazać należy, iż podniesione w niej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Zauważyć przede wszystkim trzeba, iż żadne z podniesionych przez ubezpieczonego zarzutów nie odnoszą się bezpośrednio do kwestii waloryzacji emerytury.

Ubezpieczony zarówno w apelacji jak i innych pismach procesowych, złożonych na etapie postępowania zarówno pierwszo- jak i drugoinstancyjnego wielokrotnie odnosił się do kwestii podstawy wymiaru emerytury oraz domagał się przyznania mu świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego. Kwestie te jednak nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji, dlatego też przedmiot dopuszczalnego odwołania od powyższej decyzji nie mógł odnosić się do kwestii nie objętej decyzją z dnia 2 marca 2015 r.

Zaznaczyć też należy, że żądanie dotyczące ustalenia podstawy wymiaru świadczenia zostało przekazane przez Sąd Okręgowy do rozpoznania przez organ rentowy i Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku nie rozstrzygał w tym zakresie. Tym samym także Sąd Apelacyjny nie mógł orzekać w sprawie, co do przedmiotu nie objętego wyrokiem Sądu Okręgowego.

Jedynie zatem na marginesie należy wskazać, że jak wynika z akt pozwanego, prawomocnym wyrokiem z dnia 26 listopada 1987 r. w sprawie o sygn. akt IV P 18/87 Sąd Pracy w Rudzie Śląskiej ustalił, że ubezpieczony nie uległ wypadkowi przy pracy. Wyrok ten zaskarżył ubezpieczony, a Sąd Wojewódzki w Katowicach wyrokiem w sprawie o sygn. akt VIII Pr 173/88 oddalił apelację. Tym samym zostało prawomocnie ustalone, że ubezpieczony nie uległ we wrześniu 1986 r. wypadkowi przy pracy.

Podstawa wymiaru emerytury ustalona zaś została prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 2 kwietnia 2012 r., zweryfikowaną następnie w postępowaniu sądowym (wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dnia 11 marca 2013 r. w sprawie VII U 3188/12, a następnie oddalający apelację ubezpieczonego wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 stycznia 2014 r., w sprawie III AUa 837/13).

W sprawie nie doszło także do nieważności postępowania, gdyż w dniu 29 września 2015 r. ubezpieczony jako strona nie został pozbawiony możliwości obrony swych praw.

Uznając zatem, iż Sąd I instancji prawidłowo oddalił odwołanie wnioskodawcy, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

SSA Maciej Piankowski SSA Michał Bober SSA Lucyna Ramlo